

67 ปี
67 ปี
 28 เมษายน วันมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข่าวประชาสัมพันธ์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000
 ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที่ 8 เดือนมิถุนายน พ.ศ.2559 หน้า 13, 14

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

“ครูปู่-ธีระรัตน์”

พลิกฟื้นชะตา

ชีวิตเด็ก

ด้อยโอกาส

14

วีรบุรุษแห่งสลัม “ครูปู่-ธีระรัตน์” พลิกฟื้นชะตาชีวิตเด็กด้อยโอกาส (1)

Live Interview

ตามรอยชอกหลิบที่ใคร ไม่กล้าเหยียดเข้าใกล้ เขากลั้มุ่งหน้า
 บนเขี้ยว

บนทางเท้าสำหรับเดิน เขาหยุดและนั่ง...

เป็นระยะเวลากว่า 20 ปี ในภาวสอนหนังสือ เป็นครูข้างถนน
 เป็นผู้อำนวยความสะดวก เป็นพ่อ กระทั่งญาติผู้ใหญ่แก่ยาวชนในสลัมและ

เด็กแว่นอน ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณความเป็นครูอันไม่
 มอดดับตามอายุหลัก 81 ปี และพร้อมมากับก่อตั้งกลุ่ม ช.ใช้ รวบรวม
 จิตอาสาคนหนุ่มสาวออกช่วยเหลือพิทักษ์เด็กไร้พินโดสนับใหญ่
 ทั้งหมดนี้รวมอยู่ในชีวิตชายคนเดียว--ชายผู้ได้รับการเชิดชู
 เกียรติ 1 ใน 100 คน ที่ทำดีเพื่อพ่อหลวง-ชายผู้ได้รับรางวัลพ่อ
 ดีเด่นแห่งชาติ

“ธีระรัตน์ ซูอำนาจ” หรือ “ครูปู่” ชื่อที่ใครๆ ต่างเรียกขาน
 ตามอายุ อดีตพ่อพิมพ์ของชาติที่ใช้ช่วงเวลาหลังจากเกษียณ อุทิศ
 ตนสร้างคนรุ่นใหม่ทีหลายคนอาจสงสัยว่าทำไมเพื่ออะไร?

ภาควิชาสุนับนาน ก็ควักกระเป๋าตนเองตามแต่จะได้อัตโนมัติตามแต่จะมีผมก็อาศัยเงินบำนาญมารายากับของลูก ตัวผมไม่มีอะไรเลย มีแต่หัวใจกับรอยยิ้ม

“ก็เกิดเป็นกลุ่ม ช.โซ่ ซึ่งความหมายของโซ่ มันคือห่วง โซ่เวลาที่คล้องต่อกันเป็นข้อๆ ยิ่งมากเท่าไร ยิ่งแข็งแรง เราเป็นโซ่แห่งความรัก ก็ไม่ต่างกัน เราเลยร่วมใจทำกันต่อ ตอนนั้นเรื่องการเรียนการสอนก็แบบบูรณาการ เอาหลายๆ อย่างมาผสมผสาน เรื่องอุปกรณ์ก็เหมือนกัน ไม่มีบ บางที่เราไปประชุมเสวนา ดินสงดินสอ ที่เวลาเขาประชุมเสร็จ มักจะลืมทิ้งวางไว้บนโต๊ะ เราก็เก็บมาใช้ เรื่องพื้นที่สอนเรียนก็ไม่ต่างกัน ก็อาศัยร้านค้าเป็นพื้นที่ริมทางเท้า เป็นที่สอนช่วงเวลาที่ยังไม่ตั้งร้าน พอเขามา เราก็เลิกเรียนแล้วเรียนกัน 3 ชั่วโมง”

แม้กระทั่งปัจจุบันก็ยังคงรูปแบบแผนเดิม และทันทีที่พบเจอหรือทราบข่าวว่ามีเด็กเร็วอ่อนในวัยเรียน ครูปู่ก็จะเดินทางไปหาและเปิดการเรียนการสอน โรงเรียนไว้เร็วจึงค่อยๆ ขยายสาขา ทั่วๆ ที่เหลือเพียงตัวคนเดียวในเวลานั้น

“ตอนนั้นทำไปสักระยะก็เห็นเด็กเร็วอ่อนที่ได้สะพานอรุณ-อมรินทร์ เราก็ไป มีนักเรียน 2-3 คน ได้ แต่แรกๆ ก็เหมือนจะไม่ไหวเหมือนกัน เพราะครูม้วยเขาได้บรรจุเป็นนักวิชาการมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ส่วนครูน้อง พอ ปดส.ถูกยุบ ก็ไปทำงานการบิน เวลาเขาก็เหนื่อยลง ที่นี้ เรื่องทุนไม่ใช่ปัญหา แต่เป็นเรื่องของบุคลากร แต่เราก็ไม่เลิก จังหวะที่จะไม่ไหวๆ เราก็เกิดความคิด ให้ครูม้วยเขาประกาศหาเด็กนักศึกษา เอาเวลาว่างมาทำประโยชน์ให้สังคม ช่วยบริการสังคม คณะไหนก็ได้ ปรากฏว่าได้ผล เด็กมาสมัครกัน เราก็ได้เด็กนักศึกษามาครั้งละ 10 คนบ้าง 8 คนบ้าง มาช่วย

“แต่ถ้าทำคนเดียวก็ไม่เลิกนะ ก็จะทำต่อไป เพราะใจรัก มันมีความรัก อยากจะสร้างคน มันก็เลยเลิกไม่ได้ คือครูมันมีสองอย่าง อาชีพครูกับครูอาชีพ อาชีพครูมีทางเกษียณ แต่ครูอาชีพไม่มี คำว่าเกษียณ สอนกันจนตายกันไปข้างหนึ่ง

“และก็ไม่เหนื่อยด้วย เพราะความเหนื่อยที่แฝงไปด้วยความสุข มันทำให้ไม่รู้ลึกลับเหนื่อย”

(อ่านต่อฉบับวันพรุ่งนี้)

เรื่อง : รัชพล ธนคุหิตสกุล ภาพ : ศิวกร เสนสอน

